

Op de loop

(Running Riot)

Komedie in drie bedrijven

door

DEREK BENFIELD

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OP DE LOOP - RUNNING RIOT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DEREK BENFIELD** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Nicolette - jonge vrouw, 19 jaar

Felix - man, middelbare leeftijd

Agnes Podmore - vrouw, middelbare leeftijd

Basil Trent - man, ongeveer dertig jaar

Bruchik - man, ergens in de dertig

Juffrouw Hacket - vrouw, ergens in de dertig

Humphrey Podmore - man, middelbare leeftijd

Pauline Maryot - jonge vrouw

Een bezoeker - man, rond de veertig

Eerste Bedrijf: Laat in de middag op een zomerdag

Tweede Bedrijf: De volgende ochtend

Derde Bedrijf: De volgende dag. Vroeg in de middag

DECOR:

De Witte Herberg, een klein hotel ergens in Europa. Laat in de middag op een mooie zomerdag. Middenvoor leiden twee treden naar een balkon, dat zich uitstrekt van rechtsvoor tot iets linksvoor het midden. Er boven hangt een vrolijk gekleurde luifel. Er bevindt zich een ballustrade waar vanuit we een berglandschap met daarboven een helderblauwe hemel kunnen zien. Een doorgang linksvoor leidt via een binnenplaats naar de hoofdingang van het hotel. Ernaast, iets links van het midden bevindt zich een open doorgang naar de keuken, en linksachter geeft een deur toegang tot de wijnkelder. Drie kleine, smalle treden geven toegang tot een podium, vanaf het podium betreedt men een doorgang naar de slaapkamers (rechterzijde) Er is ook rechtsvoor nog een uitgang. Een grote rotan-bank staat in het midden, met een salontafel er voor. Links van de salontafel staat een stoel. Er zijn vijf kleine, ronde tafels die bij elkaar horen. Een staat naast de deur linksachter, met een stoel aan linkerzijde; een staat rechts van het midden met aan beide zijden een stoel; een staat rechtsvoor met een stoel links, en aan beide uiteinden van het balkon bevindt zich er een, elk met een stoel. Indien mogelijk is al het meubilair gemaakt van rotan. Er staat een dienwagen, bedekt met een wit tafelkleed bij de doorgang naar de keuken. Daarop ligt het hotelregister. Er boven hangt aan de muur een ingelijste spreuk: "Na regen komt zonneschijn" Twee sierlijke lampen, in de vorm van ouderwetse straatlantaarns, hangen aan de muur. Een hangt er boven de doorgang linksvoor. De ander hangt links van de doorgang, rechtsmidden. Tegen het podium, rechtsmidden, staan enkele bloeiende planten in potten. Verder zijn er hier en daar nog wat hangplanten. Het toneel dient licht van kleur te zijn, de tafelkleden, kussens en dergelijke bont en vrolijk.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek op gaat, zien we Nicolette op de rotanbank zitten. Zij is een aantrekkelijk meisje van negentien jaar. Ze leest een tijdschrift en neuriet een vrolijk liedje. Ze draagt een rok, een blouse die haar schouders bloot laat, schoenen met lage hakken en een wit voorschootje. Na enkele ogenblikken komt Felix op uit de kelder, met in zijn armen een aantal flessen. Hij is een goedgehumeurde, vriendelijke, doch enigszins onhandige man van ergens achter in de veertig. Beiden spreken met een midden-europees accent.

Felix: Nicolette! (*bij het horen van zijn stem springt Nicolette op en brengt vorken en messen naar de tafel rechtsachter*) Wat ben je aan het doen?

Nicolette: Ik dek de tafel.

Felix: (*bij de tafel linksachter*) Ja. Nu dek je de tafel, maar zonet deed je niets. Je had me wel even kunnen helpen al die wijnflessen uit de kelder te halen.

Nicolette: Neem me niet kwalijk, papa.

Felix: (*zet de flessen naast de tafel links*) Er moet nog een heleboel gebeuren voordat de rest van de gasten vanavond komen. (*veegt met een doek het zweet van zijn voorhoofd en loopt naar tafel in het midden*) Je moeder heeft weer eens een mooi moment uitgezocht om een paar dagen te gaan logeren bij haar zuster. Net nu we voor het eerst sinds jaren weer vol zijn.

Nicolette: Waarom doe je net alsof we vol zijn, papa? Er zijn nog genoeg kamers.

Felix: Omdat ik denk dat we na vanavond wel vol zullen zitten. Het is een psychologisch foefje. Als je denkt dat het slecht met je gaat, gaat het ook slecht met je. Maar als je denkt dat het goed met je gaat, dan gaat het ook goed.

Nicolette: Jammer dat we de Olympische Spelen niet iedere keer hier hebben, dan zaten we wel constant vol.

Felix: Luister eens, Nicolette, ik wil graag dat je je goed gedraagt. Er zijn hele belangrijke mensen bij.

Nicolette: (*aan rechterzijde Felix*) Ik dacht dat alle belangrijke mensen in het grote hotel aan het einde van de straat zaten?

Felix: (*schoorvoetend*) Nou... eh... tja, sommigen wel. (*plotseling vol overtuiging*) Maar hier zijn ook hele belangrijke mensen, hoor! Dit is ook een heel belangrijk hotel! (*naar deur linksachter*)

Nicolette: (*met een spottende glimlach*) Ja, papa. Natuurlijk papa. (*ze maakt tafel in het midden schoon. Felix sluit de kelderdeur en doet*

hem op slot)

Felix: *(komt bij deur linksachter vandaan)* Hoor eens, Nicolette, probeer op je uitspraak van het engels te letten als die Britse hardloper komt.

Nicolette: Ja, papa.

Felix: Denk er aan, het is een eer hem hier te hebben.

Nicolette: Ja, papa. *(hij haalt de spreuk, die boven het hotelregister hangt van de muur en loopt naar linkerzijde Nicolette)*

Felix: Zie je de spreuk die ik daar opgehangen heb? "Na regen komt zonneschijn." Dan voelen de mensen zich beter thuis. *(hij hangt de spreuk weer op zijn plek terug. Nicolette neemt messen en vorken mee naar tafel rechtsvoor en begint deze voor een persoon te dekken)*

Nicolette: *(na een stilte)* Heb je die brief nog ontvangen, papa?

Felix: *(zijn gezicht betreft)* Oh... ja.

Nicolette: Was het goed nieuws?

Felix: *(loopt naar achterkant van tafel in het midden)* Ik heb twee weken uitstel van betaling gekregen. Als ik dan niet heb betaald, sluiten ze het hotel.

Nicolette: *(loopt ook naar tafel in het midden)* Maar het gaat nu toch steeds beter?

Felix: Ja, maar het duurt wel even voor ik al het geld heb terug verdiend dat ik verloren heb. Als ik nu vier of vijf maanden de tijd kreeg om te betalen, dan was het een heel ander verhaal. Maar in twee weken... onmogelijk.

Nicolette: *(loopt naar rechterzijde Felix en raakt zijn arm aan)* Maak je geen zorgen. Er doet zich vanzelf een oplossing voor.

Felix: *(plotseling weer vrolijk, loopt achter haar langs naar het midden van het toneel)* Wat er ook gebeurt, we moeten iedereen van harte verwelkomen.

Nicolette: Hoe bedoel je, papa?

Felix: Als er iemand langs komt, moeten we naar buiten rennen en roepen: "welkom, welkom, welkom"!

Nicolette: Waarom drie keer?

Felix: Een keer is misschien niet duidelijk genoeg. Voor de zekerheid moeten we het drie keer zeggen.

Nicolette: *(loopt naar tafel linksachter met bestek voor een persoon)* Waarom zeggen we dan niet alles drie keer?

Felix: Doe niet zo gek, Nicolette!... En dan kunnen we er nog aan toe voegen, "We zijn zeer vereerd" - omdat we inderdaad vereerd zijn. "We zijn opgetogen" - omdat we opgetogen willen overkomen.

Nicolette: Ik denk niet dat ik dat allemaal kan onthouden.

Felix: Je moet het maar proberen. Nou, wil jij zo goed zijn om in de keuken te gaan kijken hoe alles daar verloopt?

Nicolette: Goed, papa. *(ze haalt het dienblad op van de tafel in het midden, en gaat linksmidden af. Hij begint op gedempte toon zijn toespraak te oefenen, rechtsachter. Terwijl hij dit doet, komt Agnes Podmore linksvoor op, ongezien door Felix. Ze bekijkt zijn optreden. Ze is een grote, weelderige vrouw van ongeveer vijfenveertig jaar. Ze spreekt in een dialect)*

Felix: Welkom! Welkom! Welkom! Welkom in de Witte Herberg! We zijn zeer vereerd! We zijn opgetogen! Welkom! Welkom! Welkom!

Agnes: *(loopt naar het midden)* Waarom praat u in uzelf? *(Felix draait zich geschrokken om, in verlegenheid)*

Felix: Oh, mevrouw! Neem me niet kwalijk.

Agnes: Waarom zou ik u iets kwalijk nemen? U hebt mij niet beledigd, hoor.

Felix: *(loopt naar haar rechterzijde)* Welkom! Welkom! Welkom! Welkom in de...

Agnes: Ho maar! Ik hoef het allemaal niet nog eens te horen. *(ze zet haar handtas op de tafel in het midden)*

Felix: Ik wilde alleen maar zeggen "we zijn zeer vereerd! We zijn..."

Agnes: Dat heb ik net ook allemaal al gehoord.

Felix: Hebt u gereserveerd?

Agnes: Natuurlijk niet. Gereserveerdheid past niet bij mij. *(ze loopt iets naar links, kijkt rond)*

Felix: Hebt u een kamer besproken?

Agnes: Nog niet.

Felix: We zitten helemaal vol.

Agnes: U ziet er anders niet erg vol uit.

Felix: Iederen slaapt, of is op pad.

Agnes: *(loopt naar zijn linkerzijde)* Hebt u hier ook een klein, kaal mannetje als gast?

Felix: Hoe heet hij?

Agnes: Podmore. Humphrey Podmore. Hoewel ik denk dat hij zichzelf nu wel Smith zal noemen.

Felix: Ah! We hebben zes gasten die Smith heten!

Agnes: Dat verbaast mij niets. Zes Smith's en geen enkele Podmore, he?

Felix: Nee, ik denk het niet, mevrouw.

Agnes: U zou zich hem beslist herinneren als u hem gezien had. Ik kom nog wel terug. Hij komt misschien nog. Ik heb tot hier zijn spoor weten te volgen.

Felix: Bent u een detective?

Agnes: Zo zou je het ook kunnen noemen. Ik ben zijn vrouw.

Felix: Oh. Ik begrijp het.

Agnes: Dat betwijfel ik ten zeerste. Hier is zijn visitekaartje. *(ze overhandigt hem het visitekaartje van haar man)*

Felix: Dank u. *(leest hardop)* Humphrey Podmore.

Agnes: Als hij op komt dagen, hou hem dan voor me vast. Begrepen?

Felix: Eh... ja.

Agnes: Mooi zo. *(Agnes gaat abrupt linksvoor af. Hij kijkt haar na, in verwarring. Dan legt hij het visitekaartje bij het hotelregister neer. Hij kijkt in het register)*

Felix: *(in de richting van de doorgang)* Ah! Mevrouw Podmore! Mevrouw! Ik heb hem... Oh, nou ja... *(hij haalt zijn schouders op en gaat linksmidden af, onderwijl roepend)* Nicolette!

Na enige ogenblikken komt Basil Trent op door hoofdingang. Hij is een sportieve jonge man van ergens in de dertig. Hij heeft 'n aktentas bij zich. Basil kijkt rond, ziet de spreuk aan de muur, leest het en maakt een schrikbeweging. Hij draait de spreuk om naar de muur. Hij pakt het visitekaartje op dat bij het hotelregister ligt en loopt er mee naar midden toneel terwijl hij het leest. Felix komt weer op van links, gehaast. Basil staat nog steeds met het kaartje in zijn hand.

Felix: *(met een zwierig gebaar)* Welkom! Welkom! Welkom! We zijn zeer vereerd u te mogen begroeten! We zijn opgetogen dat u in de Witte Herberg komt logeren! Welkom! Welkom! Welkom!

Basil: Goed, goed! Leg het er niet te dik boven op. Waar ben ik?

Felix: Nou... in de Witte Herberg natuurlijk.

Basil: Waarom zegt u "natuurlijk"? Zo wit zag het er aan de buitenkant niet uit. Sommige gedeelten waren zelfs ronduit zwart. *(loopt naar linkerkant van de tafel rechtsachter)*

Felix: *(loopt naar linkerkant Basil)* Zal ik u uw kamer laten zien, meneer?

Basil: Waarom?

Felix: Misschien wilt u hem wel zien.

Basil: Waarom zou ik hem willen zien? Als ik ergens een hekel aan heb, dan is het wel aan kijken naar vreemde kamers.

Felix: Het is geen vreemde kamer, meneer.

Basil: Nou, voor mij anders wel. *(hij gaat aan linkerkant van de tafel rechtsachter zitten en bekijkt Felix aandachtig)* Hoe is hij dan?

Felix: *(de draad kwijt)* Hoe is wat?

Basil: Die kamer. Vertel er eens wat over.

Felix: Nou, hij heeft vier muren.

Basil: Is dat alles?

Felix: *(gedienstig)* Een plafond.

Basil: Dat klinkt al beter.

Felix: En een vloer.

Basil: Vier muren, een plafond en een vloer, hè?

Felix: *(opgetogen)* Ja, meneer!

Basil: Dat klinkt mij als een doodgewone kamer in de oren, hoor.

Felix: Oh! Maar dat is het ook! Een doodgewone kamer!

Basil: *(staat op)* Ach, als het een doodgewone kamer is, hoef ik hem ook niet te bekijken, of wel? *(realiseert zich plotseling dat hij nog steeds het visitekaartje in zijn hand heeft en geeft het aan Felix)* Oh, alstublieft.

Felix: Dank u wel, meneer. *(loopt naar het midden, leest het kaartje)* Oh! *(loopt naar het register)*

Basil: *(loopt naar voren om over het balkon uit te kunnen kijken)* Ik wil een tweepersoonskamer.

Felix: *(pakt het register)* Maar u heeft een eenpersoonskamer geboekt.

Basil: Waar heeft u het over? Ik heb helemaal geen kamer geboekt.

Felix: *(loopt met het register naar Basil's linkerzijde, fanatiek)* Oh, jawel, oh, jawel!

Basil: *(ontsnapt aan Felix door naar de doorgang te lopen)* Ga weg! *(terwijl Felix weer op hem toe loopt)* Volg me niet steeds!

Felix: *(aan rechterzijde Basil)* Hier staat uw naam, in het register.

Basil: Nou, dat werd tijd. Wat?!

Felix: *(wijst aan)* Daar, daar!

Basil: Hou eens op alles twee keer te zeggen. Ik geloof niet dat ik u graag mag. *(neemt het register over en bestudeert het)*

Felix: Ziet u wel?

Basil: Natuurlijk kan ik wel zien. Ik kan het wel zien, maar ik kan het niet lezen. Waarom leert u niet schrijven?

Felix: Dat zou niet erg helpen als meneer niet kan lezen.

Basil: Zo is het wel genoeg met die flauwe grappen! Als u zou kunnen schrijven, zou ik het kunnen lezen! *(geeft het register terug)* Dat ben ik niet.

Felix: Nee.

Basil: Nee. Het lijkt er niet op. *(loopt achter Felix langs naar middenachter)* Ik heet Basil Trent.

Felix: Geen Podmore?

Basil: Podmore? Zeker niet. Welnu, als u zo goed zou willen zijn een tweepersoonskamer voor me te boeken... *(als Felix aarzelt)* Wat is er aan de hand?

Felix: Maar meneer, we zitten vol, heel vol. *(maakt een moedeloos gebaar naar het register)*

Basil: Hebt u een tweepersoonskamer?

Felix: Ja, meneer.

Basil: Slaapt daar iemand?

Felix: Nee, meneer.

Basil: Goed, nu dus wel.

Felix: Prima. *(schrijft in het register)* Meneer slaapt alleen?

Basil: Zeker niet. Mevrouw Trent slaapt bij mij.

Felix: Mevrouw Trent?

Basil: Ja. Dat is zowel mijn getrouwde- als mijn meisjesachternaam.

Felix: Is die vrouw uw eigen vrouw?

Basil: Hoor eens, ik geloof dat ik uw vragen ook al niet op prijs stel. Ik weet nu zeker dat ik u niet mag! En ik blijf geen minuut langer in uw hotel! Ajuu! *(hij wil vertrekken. Nicolette komt op van links en loopt voor Basil langs. Ze gaat de trap rechts op en gaat af. Zijn ogen volgen haar met grote interesse, draait zich dan weer om naar Felix en zet zijn aktentas neer)* Goed, waar moet ik tekenen? *(Felix haast zich om een pen van een van de tafels te pakken)*

Felix: Dat is al een stuk beter.

Basil: *(loopt naar het midden, kijkt Nicolette na)* Ja! Een stuk beter! *(Felix loopt naar linkerzijde Basil met het register en een pen. Basil pakt, zonder te kijken, de pen aan en zet zijn handtekening op Felix' hand. Beiden schrikken)* Neem me niet kwalijk. *(tekent nu netjes het register)*

Felix: Waar is uw bagage, meneer?

Basil: *(pakt zijn aktentas weer op)* Hier. Dit is het.

Felix: *(neemt het van hem over)* Maar dat is wel erg weinig bagage. Waar is de reste? *(met enigszins Italiaans accent)*

Basil: De reste?

Felix: Die krote *(Italiaans voor grote)* koffers?

Basil: Oh... die krote koffers! Oh, die heb ik laten staan. Ze worden later nagezonden.

Felix: En uw vrouw?

Basil: Eh... die heb ik ook laten staan.

Felix: Dat is erg vergeetachtig van u, meneer.

Basil: Ja, een dezer dagen vergeet ik nog eens iets dat echt belangrijk is.

Felix: *(loopt naar rechtsachter midden, heel serieus)* Ik zal eens even wat aan uw kamer gaan doen.

Basil: Zo moet u dat niet zeggen.

Felix: Hoe niet?

Basil: Alsof u hem in brand gaat steken, of zoiets.

Felix: *(gaat naar boven)* Oh, jullie Engelsen! Met jullie rare gevoel voor humor! *(hij lacht hartelijk. Basil lacht mee als een boer die kiespijn heeft. Felix gaat af. Basil houdt onmiddellijk op met lachen. Hij gaat in het midden van de rotanbank zitten, met zijn gezicht naar links.*

Ongezien door Basil komt een grote, vreesaanjagende man op van rechtsvoor. Hij draagt een lichtbruine broek, canvas schoenen met rubberen zolen en een felrode sweater met een col. Het is Bruchik. Hij is een grote, harige man, met een woeste baard en een bos wild, zwart haar. Hij komt uit een Oost-Europees land. Hij loopt naar rechterzijde van de bank en blijft daar staan. Basil draait zich om, schrikt en krimpt in elkaar op de bank)

Basil: Oooh!

Bruchik: Vij kaan vienen! (*Oost-Europees voor "wij gaan winnen"*)

Basil: Pardon?

Bruchik: Vij - kaan - vienen!

Basil: Oh. Jullie gaan winnen? (*Bruchik knikt*) Nou, dat geloof ik best.

Bruchik: Tot ziens!

Basil: Eh... tot ziens. (*Bruchik gaat linksvoor af in looppas. Basil staat op en kijkt hem vol afgrijzen na. Nicolette komt weer op van rechts en blijft aan de voet van de trap staan*)

Basil: Wat was dat?

Nicolette: Wat, meneer?

Basil: Dat... dat ding dat net weg liep.

Nicolette: Een man?

Basil: Nou, ik weet het niet. Het zag er meer uit als een grote, rode heg. Ik neem aan dat het een man moet zijn geweest, want het sprak tegen me.

Nicolette: (*loopt naar rechtsachter*) Had hij een baard?

Basil: Ja. Ik geloof wel dat je van een baard kan spreken.

Nicolette: (*loopt naar het midden*) Dan was het meneer Bruchik. Hij is een gast hier.

Basil: In dit hotel?

Nicolette: Ja. Hij is een hardloper.

Basil: Nou, in dat geval hoop ik dat hij heel hard door loopt.

Nicolette: Hebt u dan toch een kamer besproken?

Basil: (*is Bruchik op slag vergeten en loopt naar haar linkerzijde, haar vol aanbidding aankijkend*) Ja, wat dacht je dan?

Nicolette: Is meneer soms hier voor... de spelen?

Basil: (*met een brede grijns*) Misschien wel.

Nicolette: Weet u dat dan niet zeker? (*lacht en loopt achter hem langs naar een tafel aan de kant*) Bent u een goede hardloper?

Basil: Ik weet het niet. (*doet een stap in haar richting, alsof hij haar wil pakken*) En jij?

Nicolette: (*naar tafel linksachter met drie glazen*) Oh, ik ben geen atleet! (*zet een glas op de tafel linksachter*)

Basil: Wacht eens even! Over welke spelen heb je het eigenlijk?

Nicolette: De Olympische Spelen natuurlijk!

Basil: Oh, ik dacht dat je plezieriger spelen in gedachten had.

Nicolette: Plezieriger spelen? Zoals wat?

Basil: Nou ja... eh... zoals... ach, je weet wel!

Nicolette: *(loopt naar tafel rechtsachter)* Dus je bent hier helemaal niet om deel te nemen aan de Olympische Spelen? *(zet twee glazen op tafel rechtsachter)*

Basil: *(loopt naar het midden)* Bewaar me! Ik ben op vakantie.

Nicolette: Het is de eerste keer dat we ze hier hebben, dus voor ons is dit een geweldige gelegenheid. Mensen komen uit alle delen van de wereld hier naar toe. Vanavond zullen alle hotels wel vol zitten, en nergens meer een bed te krijgen.

Basil: Dan heb ik geluk dat ik er op tijd bij was. *(loopt naar haar linkerkant)* Logeren hier soms ook atleten... die wandelende heg even niet meegerekend?

Nicolette: *(loopt achter hem langs naar tafel links)* Ja zeker! En er komen er nog veel meer!

Basil: *(doet een stap naar het midden)* Maar ik dacht dat ze allemaal in een soort, daar speciaal voor ingericht Olympisch dorp zouden overnachten?

Nicolette: Dat was ook de bedoeling, maar ze kwamen er achter dat er niet genoeg ruimte was voor alle atleten, dus sommigen hebben hun intrek genomen in een hotel.

Basil: Oh.

Nicolette: Vanavond verwachten we een Engelse hardloper.

Basil: Oh. Wie?

Nicolette: Ik geloof dat hij Yo Smiss heet.

Basil: Je bedoelt Joe Smith.

Nicolette: Hij kan ieder moment komen. *(juffrouw Hackett komt de trappen (rechts) af. Ze is een tanig, klein vrouwtje van ergens in de dertig, die constant in beweging blijft om haar spieren soepel te houden. Ze loopt naar rechterzijde Basil. Ze draagt een blauw trainingspak)*

Juffr. Hackett: Al iets vernomen?

Basil: Wat zegt u?

Nicolette: *(loopt naar linkerkant van de tafel in het midden)* Dit is meneer...

Basil: Trent. Basil Trent.

Juffr. Hackett: Hoe maakt u het? Mijn naam is Hackett.

Basil: Oh, juist.

Juffr. Hackett: *(op de plek joggend)* Ik wacht op mijn kindje.

Basil: Aha. Is het niet verstandiger daar bij te gaan zitten?

Juffr. Hacket: Ik denk dat u mij verkeerd begrijpt.

Nicolette: Juffrouw Hacket wacht op de Engelse hardloper.

Basil: Ah! Yo Smiss!

Juffr. Hacket: *(doet kniebuigingen, schudt intussen haar handen los. Hij begint onbewust mee te doen)* Ik heb hem nog nooit ontmoet, dus het is allemaal reuze spannend voor mij.

Basil: Bent u familie?

Juffr. Hacket: Oh, nee!

Basil: Dan... wat eh... bent u dan?

Juffr. Hacket: Ik ben zijn trainer! Zijn coach!

Basil: Maar u bent een vrouw! *(met een onzekere blik op haar broek)*...of niet?

Juffr. Hacket: Dat klopt. *(hij kijkt niet begrijpend naar Nicolette, en terwijl hij dat doet, gaat juffrouw Hacket in hurkhouding zitten, handen op haar heupen. Hij kijkt weer naar haar om, ontdekt dat zij zich niet meer op ooghoogte bevindt, kan haar een ogenblik niet meer vinden, ontdekt haar dan toch en gaat naast haar op zijn hurken zitten)*

Basil: Dat is heel ongebruikelijk.

Juffr. Hacket: Ik ben een hele ongebruikelijke vrouw. *(we horen een auto de oprit op komen, (van achter)*

Basil: Dus u gaat alle stappen met hem doornemen?

Juffr. Hacket: Inderdaad! *(ze komt op heftige wijze plotseling weer overeind, slaat haar armen uit en raakt hem op zijn neus)*

Basil: Waarom noemt u hem dan "uw kindje"?

Juffr. Hacket: Ik noem ze allemaal mijn kindjes! Ik ga namelijk als een moeder met ze om, begrijpt u wel? *(Felix komt de trap rechts af gesneld, helemaal opgewonden)*

Felix: Nicolette! Nicolette! Hij komt er aan! Hij is gearriveerd!

Nicolette: De hardloper?

Felix: Ja! Hij staat buiten!

Juffr. Hacket: Mijn kindje!

Felix: *(loopt naar de doorgang)* Kom snel! We moeten hem tegemoet lopen. Hem hartelijk ontvangen!

Juffr. Hacket: *(tegen Basil)* Ik geloof dat hij aangekomen is.

Basil: Ik kreeg al zo'n vermoeden.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto